

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 261/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Mandzák a spol., s r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Mandzák, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 3, čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 7 a čl. 8 ods. 1, 2 a 3 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd príkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3 Tp 11/2017 z 3. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2017 doručená a podaním z 18. apríla 2017 doplnená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného spoločnosťou Mandzák a spol., s r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Mandzák, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 3, čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 7 a čl. 8 ods. 1, 2 a 3 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) príkazom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“), sp. zn. 3 Tp 11/2017 z 3. februára 2017.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ má postavenie svedka – poškodeného v trestnom konaní vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Humenné (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa ustanovení § 156 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a iné, kde podľa vyjadrenia sťažovateľa bol orgánom činným v trestnom konaní predložený kamerový záznam o priebehu vyšetřovaného skutku. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo na základe sťažnosti obvineného prokurátorom Okresnej prokuratúry Humenné zrušené, keďže podľa názoru dozor vykonávajúceho prokurátora bolo *„potrebné znalecky skúmať predložený kamerový záznam, či nebol sťažovateľom upravovaný“*.

Následne v rámci vedeného trestného konania bola pribratá pre účely vypracovania znaleckého posudku znalecká organizácia, ktorá mala zodpovedať otázky týkajúce sa duševného stavu sťažovateľa. Sťažovateľ sa však znaleckému skúmaniu odmietol podrobiť.

Návrhom z 26. januára 2017 policajt okresného riaditeľstva požiadal sudcu pre prípravné konanie o vydanie príkazu na skúmanie duševného stavu sťažovateľa v zmysle ustanovení § 150 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Sudca vydal predmetný príkaz 3. februára 2017.

Sťažovateľ je toho názoru, že vydaným príkazom boli porušené jeho označené základné práva zaručené ústavou a chartou a tiež práva zaručené dohovorom.

Sťažovateľ argumentuje, že nariadenie skúmania duševného stavu svedka predstavuje zásah do práva na súkromie a práva na ochranu osobných údajov, avšak z hľadiska kritéria legality mal síce predmetný zásah základ v ustanoveniach § 150 Trestného poriadku a vydal ho sudca pre prípravné konanie, no nemožno opomenúť, že návrh na jeho vydanie nebol sudcovi predložený zo strany prokurátora, ale bol predložený policajtom. Podľa sťažovateľa vydal v danom prípade sudca príkaz v rozpore so zákonom, konkrétne v rozpore s ustanovením § 17 ods. 2 písm. b) zákona č. 153/2001 Z. z.

o prokuratúre v znení neskorších predpisov, podľa ktorých „Prokurátor rozhoduje v prípravnom konaní a podáva návrhy sudcovi pre prípravné konanie“.

Sťažovateľ ďalej namieta, že z obsahu príkazu nie je možné identifikovať, na základe akých okolností dospel sudca k záveru o existencii podmienky, ktorej splnenie je predpokladom pre vydanie príkazu na skúmanie duševného stavu svedka, a síce, že je u sťažovateľa podstatne znížená schopnosť správne vnímať alebo vypovedať. Sťažovateľ na tomto mieste dôvodí, že *„netrpí žiadnou duševnou poruchou, nikdy sa psychiatricky neliečil a neužíval ani omamné alebo psychotropné látky“* a že v jeho svedeckej výpovedi *„neexistovali žiadne rozpory, a táto pokiaľ sa jednalo o skutok plne korešpondovala s kamerovým záznamom“*. Sťažovateľ tak zastáva názor, že zákonné dôvody na vydanie príkazu neexistovali.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že v jeho prípade nebolo dodržané ani kritérium proporcionality, pretože z obsahu odôvodnenia príkazu vyplýva, že sudca vôbec neskúmal, či neexistujú iné, šetrnejšie prostriedky, ktorými by bolo možné dosiahnuť cieľ sledovaný vydaným príkazom. Na tomto mieste sťažovateľ dôvodí, že takýmto šetrnejším prostriedkom by bolo vypočutie znalca, ktorý vypracoval znalecký posudok zameraný na zistenie poškodenia zdravia sťažovateľa na základe objednávky sťažovateľa. Ako šetrnejší prostriedok prezentuje sťažovateľ aj možnosť porovnať po preverení autenticity predloženého kamerového záznamu tento záznam s výpoveďou sťažovateľa.

Sťažovateľ napokon argumentuje, že neexistoval relevantný dôvod na vydanie príkazu, pretože dôvod prezentovaný vo vydanom príkaze, že sa sťažovateľ odmietol bez ospravedlnenia podrobiť vyšetreniu duševného stavu, sa nezakladá na pravdivých skutočnostiach, a toto prvé vyšetrenie bolo navyše nariadené bez vydania zodpovedajúceho príkazu sudcu. Sťažovateľ dodáva, že vydaným príkazom bol podľa jeho názoru porušený aj princíp kontradiktórnosti konania, keď bol príkaz vydaný bez toho, aby sa sťažovateľ mohol k dôvodnosti jeho vydania predbežne vyjadriť a že je namietaný príkaz nedostatočne odôvodnený. Sťažovateľ v týchto okolnostiach vidí porušenie záruk vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ ústavný súd žiada, aby o jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 3, čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 7 a čl. 8 ods. 1, 2 a 3 charty a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru príkazom okresného súdu sp. zn. 3 Tp 11/2017 z 3. februára 2017, predmetný príkaz zrušil a tiež mu priznal trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nespĺňajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávneným subjektom, ako aj návrhy podané oneskorene

môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietaná neústavnosť, ako aj namietané porušenie práv garantovaných chartou a dohovorom v súvislosti s nariadením vyšetrenia duševného stavu sťažovateľa ako svedka.

Ústavný súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že osobné údaje, v danom konkrétnom prípade sťažovateľa, údaje o jeho zdravotnom stave spadajú do režimu ochrany práva na súkromie garantovaného ústavou, ako aj chartou a dohovorom.

Z hľadiska metodologického pri sťažnostiach týkajúcich sa namietaného porušenia čl. 8 dohovoru po uznaní, že ide o vec spadajúcu do pôsobnosti označeného článku, Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) presúva svoju pozornosť na skúmanie ospravedliteľnosti takéhoto zásahu z pohľadu limitov vymedzených čl. 8 dohovoru. Ako prvé nastupuje posúdenie kritéria legality (že k zásahu došlo na základe zákona), potom legitímnosti (že k zásahu došlo na účely niektorého zo záujmov vymedzených čl. 8 ods. 2 dohovoru) a napokon proporcionality zásahu, teda že zásah bol v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa nevyhnutný.

Sťažovateľ je toho názoru, že v jeho prípade bolo vydanie príkazu na vyšetrenie jeho duševného stavu ako svedka v rámci vedeného trestného konania nelegálnym, nelegitímnym a neproporcionálnym zásahom do jeho práv spojených s jeho súkromím a tiež zásahom do ďalších špecifikovaných práv, ktorých porušenie namieta.

Z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti vydaného príkazu a jeho konformnosti s príslušnými článkami charty a dohovoru bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či bol zásah do sťažovateľových práv nariadený v súlade so zákonom, sledoval legitímny cieľ a bol primeraný.

V odôvodnení namietaného príkazu okresný súd prezentoval túto argumentáciu:

„Vyšetrovatel' PZ podal návrh na vyšetrenie duševného stavu svedka – poškodeného, ktorý odôvodnil tým, že svedok – poškodený po tom, čo mal byť dňa 28.07.2016 fyzicky napadnutý inou osobou, mal okrem fyzickej ujmy na zdraví preukázanej vypracovaním znaleckého posudku [REDACTED], znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie chirurgia, traumatológia, utrpieť aj psychickú ujmu na zdraví, ktorá si vyžiadala u poškodeného podľa jeho obvodného lekára dobu liečenia v trvaní od 29.07.2016 do 26.08.2016. Poškodený bol podľa zabezpečených listinných dôkazov vyšetrený dňa 29.07.2016 psychiatrom [REDACTED] so záverom akútna stresová reakcia po negatívnom zážitku. Následne bol vyšetrený psychiatrom dňa 18.08.2016 a naposledy 05.09.2016. Dňa 19.09.2016 splnomocnená zástupkyňa svedka – poškodeného písomne požiadala ošetrojúceho psychiatra [REDACTED], aby vypracoval znalecký posudok vo veci vyšetrenia duševného stavu svedka – poškodeného [REDACTED]. Znalec vyhotovil znalecký posudok, ktorý splnomocnený zástupca poškodeného predložil vyšetrovateľovi do spisu. Vzhľadom k tomu, že sa jednalo o vyšetrenie duševného stavu poškodeného psychiatrom, ktorý zároveň ošetroval poškodeného [REDACTED], vyšetrovatel' pribral do konania znaleckú organizáciu [REDACTED], aby znalci tejto znaleckej organizácie objektívne posúdili psychickú ujmu, ktorú poškodený utrpel pri jeho napadnutí dňa 28.07.2016. Proti uzneseniu o pribratí znaleckej organizácie splnomocnený zástupca poškodeného [REDACTED] podal sťažnosť, ktorá však bola prokurátorom Okresnej prokuratúry v Humennom zamietnutá ako nedôvodná.

Podľa správ, zaslaných znaleckou organizáciou vyšetrovateľovi, bol poškodený [REDACTED] predvolaný písomne, aj telefonicky, na vyšetrenie na deň 02.01.2017, avšak na tento termín sa poškodený prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu ospravedlnil a potvrdil náhradný termín vyšetrenia na deň 18.01.2017, na ktorý sa však bez ospravedlnenia nedostavil. Po tomto termíne bol znova písomne predvolaný na vyšetrenie na deň 25.01.2017, pričom bolo zistené, že ani na toto vyšetrenie sa bez ospravedlnenia nedostavil.

Ak sú závažné pochybnosti, či nie je u svedka, ktorého výpoveď je pre rozhodnutie obzvlášť dôležitá, podstatne znížená schopnosť správne vnímať alebo vypovedať, možno znalecký vyšetriť aj duševný stav svedka. V takom prípade je vždy potrebný príkaz súdu

a v prípravnom konaní sudcu pre prípravné konanie. Vyšetrenie duševného stavu svedka pozorovaním v zdravotníckom ústave nie je prípustné.

Vzhľadom na povahu, okolnosti, spôsob a priebeh spáchania skutku sú závažné pochybnosti, či nie je u svedka, ktorého výpoveď je pre rozhodnutie obzvlášť dôležitá, podstatne znížená schopnosť správne vnímať, alebo vypovedať. Taktiež vyšetrením je potrebné posúdiť psychickú ujmu, ktorú utrpel pri fyzickom napadnutí dňa 28.07.2016, preto je nevyhnutné preskúmať okolnosti, týkajúce sa duševného stavu poškodeného z hľadiska psychiatrického .

Sudca pre prípravné konanie sa stotožnil s návrhom vyšetrovateľa PZ na vydanie príkazu na vyšetrenie duševného stavu svedka poškodeného a v celom rozsahu jeho návrhu vyhovel.“

K legalite zásahu

V posudzovanom prípade sťažovateľa došlo k vydaniu príkazu na vyšetrenie jeho duševného stavu v intenciách zákonného podkladu, ktorý predstavujú ustanovenia § 150 Trestného poriadku.

Podľa § 150 Trestného poriadku ak sú závažné pochybnosti, či nie je u svedka, ktorého výpoveď je pre rozhodnutie obzvlášť dôležitá, podstatne znížená schopnosť správne vnímať alebo vypovedať, možno znalecky vyšetriť aj duševný stav svedka. V takom prípade je vždy potrebný príkaz súdu, v prípravnom konaní sudcu pre prípravné konanie. Vyšetrenie duševného stavu svedka pozorovaním v zdravotníckom ústave nie je prípustné.

Ako z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, na vyšetrenie duševného stavu svedka je vždy potrebný príkaz súdu, v prípravnom konaní sudcu pre prípravné konanie. Účelom znaleckého vyšetrenia duševného stavu svedka je poskytnúť údaje, z ktorých by bolo možné vyvodiť závery o pričetnosti, resp. zmenšenej pričetnosti svedka, ktoré sú potrebné na posúdenie vierohodnosti jeho výpovede.

Z uvedených ustanovení tiež vyplýva, že nariadiť vyšetrenie duševného stavu svedka môže súd, resp. sudca pre prípravné konanie len vtedy, ak sú súčasne splnené dve podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 150 Trestného poriadku:

a) ide o výpoveď svedka, ktorá je pre rozhodnutie obzvlášť závažná, a

b) existujú dôvody na vážne pochybnosti, či nie je u takéhoto svedka podstatne znížená schopnosť správne vnímať alebo vypovedať.

Zo skutkových údajov prezentovaných sťažovateľom v podanej sťažnosti a tiež prezentovaných v odôvodnení namietaného príkazu vyplýva, že sťažovateľ má postavenie svedka – poškodeného a súčasne je jeho svedectvo zrejme jedným z dvoch uvádzaných priamych dôkazov (druhým priamym dôkazom by mal byť kamerový záznam, ktorého dôveryhodnosť je ešte predmetom znaleckého skúmania). Uvedené okolnosti signalizujú, že svedecká výpoveď sťažovateľa, ktorý mal byť predmetom vyšetřovaného skutku (útok na telesnú integritu sťažovateľa), je nepochybne pre rozhodnutie obzvlášť závažná.

Okresný súd ako okolnosti zakladajúce podľa jeho názoru vážne pochybnosti o znížení schopnosti sťažovateľa ako svedka správne vnímať a správne vypovedať prezentuje niekoľko faktov. Sú to jednak lekárske dokumenty (lekárske správy a znalecký posudok) produkované na základe iniciatívy samotného sťažovateľa (za participácie jeho splnomocneného zástupcu), následne predložené orgánom činným v trestnom konaní, ktoré majú vypovedať o nepriaznivom zdravotnom stave sťažovateľa, ktorý má mať charakter „*psychickej ujmy na zdraví*“ spôsobenej práve následkom vyšetřovaného trestného činu. Ďalej ide o súdom prezentované skutočnosti o obštruktívnom prístupe sťažovateľa k nariadenému znaleckému dokazovaniu, ktorého cieľom má byť náležité objasnenie relevantných skutkových okolností, a to objektivizácia následku – sťažovateľovi spôsobenej zdravotnej ujmy predstavujúcej obligatórny znak skutkovej podstaty jedného z vyšetřovaných trestných činov [ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona].

Ústavný súd je toho názoru, že už samotné lekárske podklady prezentujúce vážnejšiu poruchu zdravia sťažovateľa psychiatrického charakteru možno vnímať ako okolnosť signalizujúcu vážne pochybnosti o svedeckej spôsobilosti sťažovateľa.

Možno teda konštatovať, že vydaný príkaz mal oporu v zákonných ustanoveniach a nimi stanovené podmienky boli splnené. Skutočnosť, že bol vydaný príkaz na základe iniciatívy policajta, a nie prokurátora, je z pohľadu ochrany práva na súkromie irelevantná. V tomto smere bolo podstatné, aby bol zásah nariadený zo strany garanta, ktorý je k ochrane tohto práva povolaný a ktorého rešpektuje ustálená judikatúra EŠLP, teda zo strany nezávislej súdnej moci, čo bolo splnené, keďže bol príkaz vydaný sudcom pre prípravné konanie.

K legitimitě zásahu

V kontexte okolností prípadu sťažovateľa poukazuje ústavný súd na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky:

„Zájem na objasnení trestných činov a spravodlivom potrestaní ich páchatel'ov, ale tiež aj zájem na ochrane jednotlivca pred neodôvodneným stíhaním a odsúdením, daný možnosťou získania informácií svedčiacich v prospech podozrivého, resp. obvineného, je legitímny a nevyhnutným cieľom demokratickej spoločnosti. Je možné nájsť aj racionálne spojenie medzi týmto cieľom a prostriedkami, ktorými má byť dosiahnutý, a nie je tu daná možnosť ich nahradenia alternatívnymi spôsobmi, ktoré by boli menej zasahujúce do základných práv garantovaných čl. 10 ods. 2 a 3 Listiny. Dosahovanie účelu trestného konania je v demokratickom ústavnom poriadku pravidelne spojené s množstvom nevyhnutných zásahov do osobnostných práv iných subjektov, odlišných od tých, proti ktorým sa vedie trestné konanie.“ (pozri nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 321/06 a sp. zn. III. ÚS 256/01).

Ústavný súd konštatuje, že zájem na objasnení trestnej činnosti a spravodlivom potrestaní páchatel'a a súčasne zájem na ochrane jednotlivca pred neodôvodneným trestným stíhaním a odsúdením, resp. na ochrane práva podozrivého alebo obvineného na spravodlivý proces pri prejednaní jeho trestnej veci je legitímny prípadom, keď mohlo dôjsť k obmedzeniu práva na ochranu súkromia sťažovateľa vo vzťahu k informáciám o jeho zdravotnom stave.

K proporcionalite zásahu

Vo vzťahu k poslednému zo zmienených kritérií bolo úlohou ústavného súdu skúmať, či zásah zodpovedal požiadavke proporcionality, inými slovami, či súd, ktorý príkaz na vyšetrovanie duševného stavu sťažovateľa vydal, náležite zohľadnil všetky relevantné okolnosti prípadu sťažovateľa a či bol v celom svojom rozsahu konflikt spoločenského záujmu na náležitom vyšetrení trestnej činnosti a tiež záujmu na ochrane práva podozrivého na spravodlivý proces s právom sťažovateľa na súkromie vyriešený v duchu požiadavky spravodlivej rovnováhy.

Relevantné okolnosti, ktoré ústavný súd pri posúdení proporcionality dotknutého zásahu zohľadnil, boli pozícia sťažovateľa vo vyšetrovanom prípade a potenciálne možnosti orgánov činných v trestnom konaní pri zabezpečení dôkazov.

Ústavný súd konštatuje, že príkaz na vyšetrovanie duševného stavu sťažovateľa bol vydaný na účely objasnenia trestného činu, kde predmetom útoku bol samotný sťažovateľ ako poškodený. Ako už bolo konštatované, v rámci posúdenia zákonných podmienok nariadenia vyšetrovania duševného stavu svedka má sťažovateľ pozíciu priameho a zároveň dôležitého svedka, kde ďalším priamym dôkazom by mal byť spomenutý kamerový záznam. Sťažovateľ práve tento druhý označený dôkaz považuje za šetrnejší prostriedok, ktorý mohol byť v rámci vyšetrovania využitý na preskúmanie dôveryhodnosti jeho svedeckej výpovede. Ústavný súd sa s týmto názorom sťažovateľa nemôže stotožniť a je toho názoru, že je síce tento dôkaz ako prostriedok šetrnejší, o priebehu skutku a s ním spojených faktoroch však nemôže poskytnúť komplexný obraz (napr. motív páchatel'a a pod.), a teda nemá predpoklady na dosiahnutie sledovaného cieľa. Keďže komplexná a dôveryhodná svedecká výpoveď sťažovateľa ako priameho svedka je nevyhnutná pre objektívne ustálenie relevantných skutkových okolností, javí sa posúdenie duševnej svedeckej spôsobilosti sťažovateľa prostredníctvom znalca ako primerané.

Ústavnému súdu neprekáža ani skutočnosť, že prostredníctvom vydaného príkazu sudca príbrateľskej znaleckej organizácii uložil tiež povinnosť kvalifikovať zdravotnú (psychickú) ujmu, ktorá mala byť sťažovateľovi spôsobená vyšetrovaným skutkom.

V danom prípade na účely náležitého objasnenia relevantných skutkových okolností, konkrétne na účely objektivizácie následku (sťažovateľovi spôsobenej ujmy na zdraví, predstavujúcej obligatórny znak skutkovej podstaty jedného z vyšetrovaných trestných činov), bolo vydanie uznesenia o pribratí znalca orgánom činným v trestnom konaní (policajtom) úplne regulárnym postupom a nemožno si ho zamieňať a stotožňovať, tak ako to chybné prezentuje sťažovateľ vo svojej sťažnosti, s vyšetrením duševného stavu svedka z dôvodu posúdenia jeho duševnej svedeckej spôsobilosti. Pokiaľ je zákonnými ustanoveniami k pribratiu znalca na účely posúdenia ujmy na zdraví zmocnený orgán činný v trestnom konaní, o to väčšia ochrana bude poskytnutá právam sťažovateľa zo strany nezávislej súdnej moci (sudcu pre prípravné konanie).

Na základe komplexného posúdenia všetkých relevantných faktorov v okolnostiach prípadu sťažovateľa tak ústavný súd dospel k záveru, že nariadený zásah bol zákonný, legitímny a primeraný sledovanému cieľu, a teda ústavne akceptovateľný a konformný s limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom označených článkov charty a dohovoru.

Na základe všetkých uvedených čiastkových záverov kvalifikuje ústavný súd sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na uvedený záver ústavný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2017